СОЛДАТ ПЕРЕМОГИ

У непростий час, коли тільки-но почало налаштовуватися життя країни після громадянської війни, у невеличкому мальовничому селі Завадівка Володарського району, що на Київщині, у квітні 1925 року народився Павло Єфремович Сліпчук, який нещодавно відзначив свій 90-річний ювілей.

Ольга Яковченко

Життя Павла Єфремовича, нинішнього нашого одноклубника, – віддзеркалення історії країни, трагічної і героїчної водночас.

Як і більшість однолітків, Павло Сліпчук після закінчення семилітки в рідному селі й до початку Великої Вітчизняної війни працював різноробочим у колгоспі. Коли в липні 1941 року в село прийшла німецька окупаційна влада, 16-річний Павло, щоб не забрали на роботу до Німеччини, обколював собі руки керосином, штучно викликаючи появу виразок.

Після звільнення рідного села, з грудня 1943-го до лютого 1944 року, відроджував зруйнований окупантами колгосп. Коли в лютому 1944 року Павла Сліпчука призвали до лав Радянської Армії, він став курсантом 14 навчального стрілецького полку І стрілецької бригади.

У червні 1946 року в Ленінградському воєнному окрузі закінчив строкову службу й вирішив пов'язати свою долю з військовою справою назавжди, але для цього потрібно було навчатися. Тому після закінчення вечірньої середньої школи при Білоцерківському будинку офіцерів Павло Сліпчук служив у Київському військовому окрузі. У 1958 році його було переведено до міста Мукачево Закарпатської області. Розпочавши службу офіцером прикордонної застави 27 прикордонного загону, Павло Єфремович Сліпчук звільнився в серпні 1971 року в запас із посади начальника застави.

Але й після звільнення Павло Єфремович продовжував навчатися. У мирному житті він працював бібліотекарем.

У 2001 році указом Президента України Павлу Єфремовичу Сліпчуку було присвоєно звання підполковника, а в 2004 році – полковника.

Серед 11 медалей, якими нагороджено полковника Павла Єфремовича Сліпчука, є дві бойові, отримані у травні 1945 року, - «За відвагу» та «За бойові заслуги».

Клуб «Чарівниця» щиро вітає солдата Перемоги зі славним ювілеєм – 90-річчям від дня народження, та великим народним святом – 70-річчям Перемоги. Бажаємо здоров'я, поваги, благополуччя й миру.

Члени клубу «Чарівниця» разом із куратором Олексієм Вередом привітали 90-річного ювіляра

Члени клубу «Промінь надії» під час паломницької подорожі

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ТУР

З великою радістю й нетерпінням чекали академісти клубу «Промінь надії», що працює на Таращанському масиві, на паломницьку подорож святими місцями Києва. Давно мріяли про це – і ось звістка: їдемо!

Ольга Денисюк

Весняний день видався сонячним і теплим, легенький вітерець злегка погойдував молоде зелене листя на деревах… А в наших серцях – надія тільки на краще, у душах – віра в диво. А якого дива чекають усі матері в Україні? Звичайно, МИРУ! За нього ми й помолимося…

Перше наше паломницьке знайомство - з архітектурною пам'яткою духовного відродження – Свято-Введенським монастирем, заснованим у 1878р. жіночою громадою, організатором якої була Матрона Єгорова. За свої кошти вона скупила цілий квартал нерухомості, де й облаштувала церкву. Потім прийняла постриг з ім'ям Димитрія. У цій же церкві знаходиться її гробниця, до якої прихожани звертаються за зціленням. У храмі є чудотворна ікона «Презрі на смереніє», на її склі проглядається відбиток лику Богородиці з немовлям.

Отець Михайло, богослужитель Білоцерківського Спасо-Преображенського собору, зворушливо розповідав про ікони, час їх створення, про їхні чудоявлення, до яких щоденно звертаються прихожани за зціленням або по допомогу у вирішенні сімейних негараздів.

Наступною зупинкою нашого маршруту стала Києво-Печерська лавра – одна з найдревніших і найцінніших духовних скарбниць Київської Русі. Численні покоління прочан із великою шаною прикладалися до її ікон, мощей святих, а також цілували землю, яку Божа Мати вибрала собі на долю.

У ближніх лаврських печерах знаходяться 72 почивших преподобних. Уперше печери згадуються в «Повісті минулих літ» преподобного Нестора Літописця (поч. XII ст.). Засновником Печерського монастиря літописець називає затвірника Іларіона - видатного подвижника і богослова, який був духовником Ярослава Мудрого.

У 1941 році церкву знищили, була навіть утрачена її святиня – ікона Успіння Пресвятої Богородиці, яка знаходилася над царськими вратами іконостаса.

Упродовж дня багато запитань ставили отцю Михайлу члени клубу «Промінь надії» Академії пенсіонерів. Бо нас усе цікавить: чому почалася війна, чому одні люди дуже заможні, а інші ледь-ледь кінці з кінцями зводять… Із відповідей отця ми пересвідчилися, що не хлібом єдиним живе людина. Перш за все, потрібно думати про очищення душі, а не про матеріальні багатства: на той світ нічого не забереш, а душу загубиш. Душа людини покликана бути Господнім домом, де живе сам Бог. А щоб Господь увійшов у душу, необхідно її очистити й прикрасити. Будуючи свою душу, маємо неухильно виконувати 10 Божих Заповідей…

Богослужитель відповідає на запитання прочан

З тим і повернулися до Білої Церкви. Але в кожному храмі, який відвідали, ставлячи свічечки, ми просили Господа дарувати мир і злагоду всій Україні.

В УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ

Куратор клубу «Зарічани» Юрій Кошляк організував для своїх академістів незабутню поїздку в село Бузова, де розташований етнографічний парк-музей «Українське село».

Тетяна Трясунова

Академістам сподобалося те, що цей комплекс поділений на три сегменти. Екскурсія почалася з діючого храму Святого Дмитра Солунського, з якого власне і розпочалося будівництво всього комплексу.

А далі екскурсія продовжилася до другого сегменту - етнографічного музею, головною окрасою якого є оселі шести історико-культурних регіонів України. Всі охочі могли оглянути стародавні хати - як зовні, так і з середини.

У центрі парку-музею знаходиться невелике романтичне озеро, плесо якого прикрашають водяні лілії неймовірної краси. По ньому плавають цілі качині сім'ї. Є в селі також невеличкий зоопарк для дітей, де мешкають домашні тварини: кролі, вівці, свині тощо.

В останньому сегменті комплексу наші академісти купили собі в сувенірній крамниці подарунки та сфотографувалися на згадку про незабутню подорож.

Члени клубу «Зарічани» в парку-музеї «Українське село»